EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI XIII"
"IGRAČKE NEMOĆI" - dio "B" -

5. DIO - "VEČER"

Subota.
Veče.
Od života
ostao je đir!
Đir pokreče,
donosi mir.

Do 'Lađe'!
Do 'Kafeterije'!
Iako rađe...
Ne, nije bitno!
Đir nervozu krije,
idem dole hitno!

Nervoza se kupi
poput crnog pod noktima!
Razlozi glupi,
ali to ne pomaže.
Organizam sam izvana prima,
razloge važe!

U gradu si sa kolegicama,
kad me vide hihoću...
Nikada nisi sama,
da li te izmišljam?
Zbariti te hoću,
ali zašto? Ne znam ni sam...

Pod velikim odmorom bježiš,
kao, odgristi ću ti nogu!
"MaDuse ti režiš,
plašiš, ti si pas!
Podnijeti te ne mogu!"
Ona će pobjeći i danas!

Glupača! Čemu? A onda šok!
Neki autić u boji višnje trule
je od mene htio napraviti sok
i poput limuna me zgnječiti!
Ti vozači su umišljene mule,
u divljanju ih ne možeš spriječiti!

Nisam ni ja bolji na motoru,
ali to nema veze!
Ovom smrdljivom tvoru
bih najradije razbio glavu!
Znam, i ja stvaram jeze!
Nisam u pravu!

Nervozan điram sam,
neka glupača sa plavom kosom
uzviknu: "Pa ja te znam!
Da li si kosu šišao?"
Najradije bih je opsovao sa ponosom,
ali pretvarati sam se znao!

Gledao u njene roza tufne na haljini
i odgovorio neku laž smiješnu,
dolje, dolje u daljini
vidjeh neku simpatičnu klinku,
od nervoze pokušah stvoriti situaciju utješnu;
idem nabaciti šminku!

Nestala je, naravno!
Pred 'Romom' je neki smeđi tip,
neki 'Medo' kojem je sve ravno,
svirao u balalajku i pjevao.
Da li sam prehlađen ili je to grip,
cijeli dan danas sam zijevao!

Ljudi su okupljeni zezali 'Medu',
sprdali se, nije ni čudo!
Zezati je uvijek u redu,
zezam se i ja sa tobom!
Djeluje prilično ludo,
ali počinjem se smatrati snobom!

Počinjem paziti
na vanjštinu, utisak!
Znam da će me gaziti
čim to omogućim!
Da nisam još uvijek jak,
da tome se tek učim!

"To je nervoza!", kaže krava
u dežurnoj apoteci!
"Ako te boli glava
popi aspirine!
Šta te to muči, reci!
Priznaj mi sine!"

Priznah joj da Šana peče,
razara i nervozu kupi,
da ova klinka trajati neće
ni ovo veče, da je promašaj,
da svi ostali su glupi,
a sa Šanom je bio raj...

Smijala se i sisu izvadila,
kroz suze rekla: "To tebi treba!"
Bazdila, i ona je pila
ovo veče! Takva masna
sigurno priliku vreba...
Ugroženost je opasna!

Odoh van i vratih se u grad!
Maštah o tebi, maštah svjesno,
najednom začuh: "Jesi li slobodan sad!
Željela bih da pričamo!
Šta misliš, da li mi jakna stoji tijesno?
Nakon grada, kamo?"

U crvenoj kapi glupača
se pritiskala za stomak.
Prepričala mi dva, tri trača
kao da me to interesira!
Za otjerati je nisam bio jak,
nije mi dala mira...

U oko sam joj pljunuo,
prestravljena je otrčala!
Da takav nisam, sam se zakunuo,
a opet se glupiram, prostačim!
Pa to je bila samo neuspjela šala!
Sada joj ništa ne značim!

Nije važno! Baš me briga! Ali...
Zbog takvih, glas se i širi!
Glas o pijanoj, perverznoj budali
koja djevojčice maltretira,
koja ne može da se smiri,
koja ni jednoj ne daje mira!

Šutao sam neki komad lima
i napiti se odlučio!
Odlučio povjeriti snima
sve svoje tajne i otkrića!
Nikada nisam sa savjesti se mučio
kad podlegnem utjecaju pića!

Turističku agenciju grade kod 'Kafeterije',
kanticu, lopaticu, grablje i sito
neko dijete pokupilo nije
već sve to u pijesku zaboravilo!
Čemu? Ja sam se pit'o!
Čemu je zamak dijete pravilo!

Kad vjetar ga ruši!
Kad noga ga šuta!
Kad pijesak se isuši!
Kad nije od betona!
Kad je na sredini puta!
Kad u njemu nije ona!

Neki 'Kohortaši',
sa 'Spitkama' svojim ponositi,
pametni mladići naši
su time se igrali,
željeli zapaženi biti,
o nacijama srali...

Klinke su ih gledale i respektirale!
Male osmašice!
Jako su me te klinke nervirale
što izvana su u redu, lijepe,
a njihovo pravo lice
je ružno čak i za slijepe!

Glupače! Šana je drugačija!
Ponekad dobro dođe,
prija
kad znam da je pametna!
Zato i ne može da me prođe,
zato u životu i nije sretna!

A ona... Koja zabluda!
Njene igračke će me, kao inspirirati!
Ne, ona nije vrijedna truda,
nisam je upoznao, zato sam se pomamio
na vanjštinu! Sada se mogu samo sekirati
što zbog nje sam se usamio!

Druge zapustio! Ne gledao!
Opet se lažem, tražim opravdanje!
Zbog Šane sam stao!
Ovo su sve pokušaji bijega!
Koje sranje, nervoza je stanje
kad sudbina postaje stega!

"Na 'Kopiki' presipamo vodu
iz tvoje patkice u moju ribicu!
Điramo po 'Kopici' i u hodu
dodirujemo se rukama!
Osmjeh na licu,
pobjeda! Poraz srama!"

Prenuh se, u gaćama me nešto žulja!
Loptica skočica za mog Tigrića!
Ona dlakava hulja
će biti sretna i razbuđena!
Kad sretna su živa biča
onda nisu pospana i snena!

Danas sam ga zvao: "Mašo!"
i on se odazvao!
Pod nogama mi se naš'o!
Zbog toga je dobio meso krvavo!
Tako miroljubivo maziti se znao,
preko cijelog dana spav'o...

Maja Dj - pod nadimkom poznatija;
'Pipi - Duga Čarapa'!
Njeno društvo mi prija!
'Modru Lastu' mi donosi,
uvijek se začudi moja klapa...
Čitanje 'Laste' s normalnim se kosi!

25, srebrni pir
sa sobom samim!
Hir
protoka, sata!
A u gradu zbog klinki čamim,
čitam 'Lastu'! Pa tko to shvata!

Odlazim iz grada, nervozan!
Tebe nema, ostale su slabe!
Kada ću već naći neki stan
da se ukućana riješim, oslobodim
majke, oca, djede, bake, babe,
da slobodno život vodim!

Kod kuće majka babi tlak mjeri
uz pomoć pribora za doktora.
Govori mi; "Idi nešto žderi!
Pijan si opet kao svinja!
Očeva krv, naslijediti se mora!
Opet puna mrvica, biti će kuhinja!"

Na štednjaku kupus se kuha,
na štednjaku punom posuda!
Usta, od piva su mi suha,
a sokovi mi se gade kao i voda!
Ona moja majka umišlja, ona je luda!
Pijanac ovako dobro ne hoda!

Kao i jutros, buditi će me buka!
Tvoja slika je tišina, ljepota u glavi!
Tvoja slika je glasnija od zvuka!
Ti si ono što nervozu tišti!
Ti si ono što nervozu pravi!
Ti si nemoć, ono što me uništi!

Život je predvidiv,
sutra ništa ne nosi!
Beton je i sutra siv,
beton je i sutra hladan!
Starac, dinar prosi
i pokušava što više biti jadan!

Da se ljudi smiluju, udijele milostinju!
Da ga nagrade za njegove nedostatke!
Na selu, ubiti će svinju
kada se zima bliži!
Kobasice su gladnim očima kratke,
šunke na tavanu naniži!

To se ponavlja od davnina,
na prste mogu navesti
djevojke u kojima je istina
prevladala! Pobijedila!
Čemu zavesti
istinu koja se uneredila?

I danas se sve svelo
na po gradu đir,
na poneko lijepo tijelo
koje oči mami!
Grad je svemir
u kojem smo sami!

6. DIO - "VEČER"

"Svi van!
Gotovo je! Moramo mesti!
Zar moram svaki dan
vas tjerati, vikati!
Svaki dan volite zasjesti,
Nitko neće prekovremeno da mi to plati!

Van! Do viđenja! Zdravo!
Osam je sati i moram zatvoriti!
Znam da bi rado ovdje spav'o
svaki od vas da može!
Svako veče moram se s pijancima boriti,
bože, kako pobjeći iz ove kože!"

Konobarica je srala, vikala, gurala...
Gledao sam je i zaboravljao!
Utroba mi se ispreturala
i noge raštrkala!
Pijan sam, to sam znao!
Svijest mi se zbrkala!

Krenuh u grad i psovah 'Sagu'
što fajrunt je tako rano!
Što izgubit ću snagu,
što hladnoća trijezni!
Što hodati mi je strano,
vikah; "Dikice, opet me zezni!

Dikice, gdje si Dikice!"
Svakoj djevojčici sam govorio
da svoje odvratno lice
sa dlakama presvuče!
Da bih ih sve rasporio,
da krvoločni Dikica sam od juče!

U stvari sam Majmun Čili koji će da skakuta
u šumi sa grane na granu,
a ja - s početka na kraj puta
ka 'Borcu' i novom pivu s rumom!
Pivo vuče na tu stranu,
pivo mijenjam s šumom!

I kuje i vjeverice su bile kod 'Rome'!
Znale su - budala se napila!
Ja, dabome u svemu tome
glumio sam laž!
Svaka je bila mi mila!
Svaka je imala draž!

Jednu sam bario, u lice joj se smijao,
pričao da je Vikinga Žutić,
da dugo sam je već vijao,
da Hogar s moga bedža
ima prutić
koji će je probušiti s leđa!

Otrčala je, uplašena, sa gađenjem!
Ja sam bauljao okolo sam!
Pretjerivao s glađenjem
kose onih koje
ni ne poznam,
onih što samo večeras postoje!

Nemoć, vodi do Borca, do grla!
Nemoć vodi do svega!
Nemoć nije umrla,
ona se dugo rađa...
Nemoć, poput utega,
čini da su pića sve draža, slađa!

U 'Borcu' klapa predvidiva;
Cejo, Hirošima, Simo, Raka!
Pitaju me; "Šta piješ osim piva,
jer toga ti je već previše!"
Odgovorih; "To barem zna budala svaka,
na nebu, na oblacima to piše!"

Pogledah ih u lice,
rekoh; "Pijem klikere
i loptice skočice,
jer Majmun Čili
to sere,
jer u 'Sagi' smo to pili!"

Smijeh... Nisu se ni trudili
shvatiti tok alkohola.
Nisu se ni čudili,
jer pijancu se prašta
ako ga s stola
sruši mašta!

Pređoh kod Kalee za stol,
pričah da metalofon je želja,
da ne postoji ni jedan mol
bez metalofona u našoj grupi,
da biti će tek onda veselja,
da metalofon publiku kupi!

On je rukom odmahivao, odobravao,
pokušao promijeniti temu! Otići!
Otvorenih očiju spavao,
pravio se da sluša!
Vikao; "MaDuse, tiše, ne viči,
cijeli Borac te se gnuša!

Dosadan si! Dobro metalofon ćemo uvesti,
za slijedeći koncert pripremiti!
Hajde sjedi! Ne viči! Moraš sjesti!
Vidiš da teturaš!
Ušuti i nastavi piti!
Tko ti brani da s njom furaš!"

Shvatio je i ja sam se uvrijedio!
Otišao sam iz protesta,
wc po svome ukusu uredio
i povraćotinom ukrasio!
Razmišljao - zašto je osvijetljena cesta,
na koji način bih ta svijetla ugasio!

Automobili imaju rasvjetu,
čemu onda te sijalice?
Zašto na ovom svijetu
sve je protiv, sjaji!
Zašto moje pijano lice
mrak ne može da zataji!

U gradu sam Maju Dj. bario
zato što je poput Šanine lutke!
Oči na njenim dojkama pario
koje tek rastu!
Sve ove godine, sve proživljene trenutke
mijenjao bih za nju i 'Modru Lastu'!

Ona se smijala i odugovlačila;
"Pričati ćemo kada budeš trijezan!"
Ne, nije mi ona značila,
ali kad sam ovakav,
onda sam bezvezan,
poput Čilija dlakav!

Na putu iz grada u 'Dalmaciju'
samom sebi sam pjevušio,
o pivima koja se proliju
spjevao ode,
o sudbini pijanca koji se ugušio
u čaši vode!

Kako je dobro hodati u koso,
kako koraci u stomaku odzvanjaju!
Radnik bi rekao; "Jebeš pos'o
kada se moraš izmoriti!"
Da li ti koraci sanjaju
alkohol s kojim ćemo se boriti!

Ugledah neku babu, staru i guzatu,
kako crveni bicikl vozi!
Sjetih se da Šana voli tatu
koji joj davno crveni bicikl kupi!
Da toga bicikla majka joj se grozi,
da bicikl stoji u tatinoj šupi!

Psovao sam babu i želio je srušiti,
vikah; "Šani si bicikl otela!
Ja ću te ubiti, ugušiti,
debela babo, prežderana!
Da li si i danas puno jela?
Ti si govno koje tvori hrana!

S bicikla siđi!
Nije tvoj!
Ili zaobiđi
ovu ulicu!
Ti si salo i znoj!
Tebi je na licu ulaz u guzicu!"

Ona je ubrzala,
utekla,
nije stala
već se prenerazila!
Nije ništa rekla,
već ubrzano pedale gazila!

U šupi bicikl ne može truniti,
pa Šanin život je mučilište!
Jednom će majka ju izruniti
u male komade
koji skaču, trče, vrište,
koji trunu, u šupi smrade!

U 'Dalmu' uđoh u padu;
Spotaknuo sam se na stepenicu!
Pričah si o smradu,
onoj babi,
o njenom šupkolikom licu,
o alkoholu koji me zgrabi!

Izabrah dosadnu temu, naravno!
Pričah o kompjuterima!
Pričati je glavno
jer ne smije stajati unutra,
ne smije ostati snima,
dopustiti im da seru prije jutra!

Prijašnja djeca su kockicama se igrala,
hula - hop vrtjela i bojicama šarala
dok bila su mala,
a to je kreativno!
Djeca su stvarala
i to je divno!

Danas kompjuteri;
Za svemircem juri!
Packmana žderi!
Skupi bodove!
Đojstikom turi
čončiku u snove!

Djeca nisu kreativna, već robovi!
Ekran je šaren i život rabi!
Djeca od malena postaju snobovi;
"Tata kupi mi 'Commodore'!
Na 'Spectrumu' su zvukovi slabi!
Na 'Commodoru' se bolje 'Alliensi' bore!"

Danas je trodimenzionalno samo jaje,
ona 'Kinder jaja' od čokolade
sa igračkom koja traje
i koju treba sastaviti!
Igre na ekranu mi se gade
i zato ću noćas još piti!

Pink Pantera ili žirafu naći treba!
Simpa su i kvalitetni!
Svako dijete Pink Pantera vreba
i nastoji izabrati pravo jaje!
Kada ga otkriju oni su sretni,
razočarano dijete odustaje!

Treba kupovati u trgovini gdje je vaga!
Panter i žirafa su figure teške!
Djeca će biti razdragana i draga
kada dobiju igračke koje žele!
Tu nema greške!
'Kinder jaja' se na teška i laka dijele!

Za mojim stolom nikoga!
Ovo ih nije zanimalo!
Alkohol je droga
koja priča dosadno!
Danas se dosta iz piva primalo,
večer je provedeno svečano i radno!

Uđoh u svoje dvorište
i psovah majku što je auto utjerala,
što zna da igračke me tište
a od auta se ne mogu ljuljati!
Kako želim biti djevojčica mala,
kako ne želim pijan po sobi bauljati!

Nije mi se spavalo pa rondah po ormaru
da pronađem konopac za preskakanje!
Ovakav pijan ne želim buditi staru
pa sam izbjegavao kupatilo,
za sutra odložio kakanje,
ali na povraćanje me patilo!

Ispovraćah se u vazu i šalicu,
obrisah usta tepihom,
osjetih na licu
dlake i povraćotinu!
U trenutku tom
zaželih tišinu!

Na krevetu
sam od alkohola zaspao slatko!
Za sve na svijetu
ne bih ga dao!
Poput tebe, što imao sam kratko,
a predobro upoznao!

7/8. DIO - "KRAJ POČETKA"

Majka je spužvom prala
suđe u sudoperu.
Spužva je prljavštinu primala,
majka ju u sudoper cijedila,
tanjuri, nakon upotrebe se peru,
tanjure je spužva uredila!

Bili su kao novi, čisti!
Spužva je prljavštinu upila!
Svejedno, nisu bili isti,
jer pomalo žute i stare!
Majka je nove kupila,
čak i porculanski tanjuri se kvare!

A Šanine igračke, spisak
koji si napisala,
koji je zbog tebe jak
i znači i sjeća i mašta,
u njima spužvom si brisala
ono što sebi čovjek ne oprašta!

Morala si spomenuti staru,
morala si ukazati na nemoći;
Da li je onaj bicikl u kvaru?
Da li za Vikingom Žutić, žališ?
Smiješ li u park poći?
Da li se u jadanju Dikici šališ?

Spisak tvojih igračaka bila je spužva
koja nervozu upija!
Ta divna, šarolika gužva
nosi maštu, malo oslobađa,
stvarno prija,
nadu iz inata rađa!

Spisak igračaka one druge ne vrijedi!
On je nervozu samo pojačao!
Želio sam da se s tobom sve sredi,
da te zaboravim, nju dignem do Boga!
Koliko puta sam već to pokušao!
Takav pokušaj uvijek je žrtva promašaja svoga!

Osjećao sam se glupim
dok sam prisiljavao
sebe da maštam, da inspiraciju kupim
na njenim igračkama, dokažem njenu važnost!
Međutim, ni jednom dok sam spavao
nisam je usnio - razlog dovoljno prost!

Razlog da je zaboravim, ali tvrdoglava
glava
i po danu spava
i po noći
zajebava,
njome želi da mi doskoči!

'Šanini dani' su izgovori
za stvaranje svojih svjetova!
U 'Šaninim danima' se bori
ono što mene veže i meni imponira!
'Šanini dani' su žrtve snova,
u snovima nikada nema mira!

Da li je sada kraj? Nije!
Priznanje da nervozu upijaju
ako nisu neiskreni kao ponekad prije,
kao ponekad sada...
Ako se po scenariju odvijaju
oni ne mogu stići do svoga pada!

Oni vode do novih terapija!
A to priznanje
mi prija,
jer pomirenje je konačno!
Ona svađa je bila sranje,
prethistorijsko vrijeme mračno!

Posvađati
se s 'Šaninim danima' nije pošteno!
Stati
ne mogu jer želim pisati!
Ne mogu zaboraviti postojanje njeno,
o nekoj drugoj srati!

Ovo je kraj početka jedne utopije,
kraj početka jednog sna, priče
koja prija kada se popije,
koja vodi u predvidivosti nemoći,
u piče
od kojeg glava tek sutra će proći!

Ovo je kraj odrastanja ovih stihova!
Na žalost, i 'Šanini dani' postaju zreliji,
i oni poput ljudi 'starog kova'
drže predavanja!
Nekada - stihovi bili su vreliji
sa puno više preznojavanja!

Sada - strofe se hlade, kvare, rime su iste!
Niti mogu, niti želim smisliti nove!
Strofe postaju odurno čiste,
jasne, čvrste, ali pomalo trule;
Nove se rimuje sa snove, zove, sove...
Trule sa tule, gule, mule...

U životu sve radnje su dio šablona
zbog kojih često reagiramo nervozno!
Muha može prisiliti slona
da drvo sruši!
Pisati stihove je grozno,
još gorje imati ih na duši!

Šablona vodi u nemoć; ti si mala!
Maštam... Igraš se u stanu!
Nos, pun ti je bala,
pelene na guzi!
Majka pere guzu usranu!
Šana pred njom puzi!

Mala si, igraš se, ne bojiš,
nemaš svojih problema!
Ne znaš da postojiš, ne možeš da stojiš,
ne znaš da odrastaš!
Problema nema
sve dok malo znaš!

Onda rasteš, igračke čuvaš,
pomalo se grizeš, patiš!
Ne želiš da učiš, pereš, kuvaš,
a ona te prisiljava!
Želiš da se u djetinjstvo vratiš;
beba sisa, spava, sisa i spava!

Igračke sigurno nisi kidala,
tvoj pogled umiruje, govori drugačije!
Možda si ponešto s igrački skidala,
ali samo radi analize!
Čili, Dikica, Vjerka - nitko mrtav nije,
ako si neku i pokidala, to te sada grize!

Poslije je uvijek žao,
žao zbog gubitka!
Kao mali bi nemoćno stao
uz pokidanu igračku i plakao!
Glava frkeđija je uvijek plitka
i kao mali to sam znao!

Pokidano ne možemo vratiti,
samo baciti ili čuvati,
možda i ponovo platiti
i kupiti!
Pred izlogom se muvati,
otići piti!

Nervoza se u nemoć unosi,
spirala nervoze završava u nemoći!
Nemoć prkosi, svijest prosi,
prosi i moli malo sreće!
Nada se da nemoć ne koči
susret s tobom provedeno veče!

Priznanje!
Da nisam iz gluposti dobio nogu!
Olakšanje!
Lagala si radi pritiska!
Znaš da zaboraviti te ne mogu,
znam da i dalje si mi bliska!

Koliko dana, čak mjeseci
sam bio u krivu!
Sada, sve mi reci,
iako, to liječi ali ne pomaže!
I dalje ću u pivu trpjeti pasivu,
i dalje ti majka život važe!

Rekla si; "Pa zar nisi shvatio
da su mi naredili!
Kada si iz Zagreba se vratio
morala sam s tobom prekinuti!
Pričah svašta, razlozi su te uvrijedili,
u stvari lagah, jer oni su ljuti!

Da sam ti istinu rekla
ti bi se borio da se i dalje trudimo!
Ovako, savjest me pekla,
ali bolje da ti se i zgadim
nego da oboje poludimo!
Stvarno, nisam znala što da radim!"

Ovo ljeto, ima li nade?
Po tvome nema, jer bi te ubili!
MaDuse prastari smrade
imaš li želju za dalje?
Da li su svi razlozi se izgubili
ili i dalje vjeruješ u detalje!

Da li si zaplakala
za igračkom koju nemaš?
Za većinu ljudi je šala
kad vide stare igračke na tavanu!
Da li ih i ti na tavan, u šupu spremaš
ili igračke držiš u stanu?

Ovaj dio je analiza,
analiza poraza, gubitka Šane!
Ovaj dio je jedna kriza iz niza
koji godinama jača i steže!
Koji poput staze utabane,
prolaznike uz sebe veže!

Ovaj dio je opravdanje
što sam povjerovao
da istina je što pričaš, da olakšanje
ti prekid sa mnom znači!
Što sam u 'Dokazima' srao,
što vjerovao sam da si uspjela se snaći!

Ovaj dio je kavez
koji stihovi namjerno tvore!
Ne mogu napraviti rez
i pisati bez već napisanog!
Strofe - bile bolje ili gore
su ljudski nemoćne jer ti si im Bog!

Želio sam biti vladar!
Šanu novu po želji birati!
Ne biti dosadan i star,
već mlad, jak, neukaljan!
Nisam želio sebe sekirati,
sanjati isti san svaki dan!

Nova Šana - projekat,
zamisao,
privatni rat
protiv hormona!
U stvari sam opisao
dio prepumpanog balona!

Odmah na početku, u strofama,
njene igračke si ismijala,
ona se odmah slama
i već u prvom redu
ti si prijala,
ti nosiš pobjedu!

Ali ovo je kraj početka,
a početak vodi u igračke, zabavište!
Roditelji daju dio svog imetka
na igračke koje nas odgajaju!
U zabavištu djeca vrište,
prvi put međusobno se osvajaju!

Zar ne izgleda dječije
sve ovo s tobom, zabranom!
Zar stvarno mora da se krije
da me voliš!
Zar može izazvati takav slom
ona koju moliš!

Mi nismo djeca, ali igračke čuvamo
na polici, ponekad se poigramo...
Još uvijek ne peremo, ne kuhamo,
igračke smo prerasli, a ne priznajemo!
Da smo različito matori znamo,
trpimo vladavinu nijemo!

"Damire, napravi to i to!"
"Mašo ne možeš navečer u grad!"
Stvarno je zlo
što smo beskičmenjaci,
što si dopuštamo da sklad
porodice nas kao igračke odbaci!

Tvoja stara drži te na polici
i ne priznaje da možeš i sama!
Ona u svojoj vici
pokušava zaplašiti mehanizam
kojem više ne treba mama,
koji se navija sam!

Za starce ne postoji 'Perpetum mobile'
i oni ga uništavaju!
Odjeća, hrana, novci - sve ste dobile
vi - igračke nezahvalne!
Za starce - igračke mirno spavaju
i igračke su nepromjenjive i stalne!

Stakleni zid je čvrst, debeo, armiran!
On pregrađuje ono što smiješ
od onog što ti je san!
On te čuva od ostalih!
Stalno moraš da se kriješ,
stalno si žrtva njih!

Naravno, taj zid je i mene slomio,
razbiti ga - ne vodi ničemu!
On te je privezao, pripitomio!
Ukazao da oni te čuvaju, paze,
odlučuju o svemu,
ako treba i muče, želje ti gaze!

Zid sam noktima grebao,
proizvodio na taj način buku!
Nisam to raditi trebao
jer sam samo raskrvario
ruku!
Činjenice zanemario!

Vjerovao u igračke, bajke, slobodu!
Ne, igračke ne mogu bez baterije!
Ne, igračke moraju biti na podu!
Ne, igračke vlasnik i čuva i navija!
Ne, igračke vlasnik slomiti smije!
Vjerovao sam da od sile se igračka ne savija!

Nemoćna si, igračka nemoći!
Nemoćan sam, nervoza grize!
Znam, sve će jednom proći
kao i Nataša, Bilja!
Sada, ponavljaju se krize,
sada je to zbilja!

Cijeli krug je okružen;
uočio sam te, vijao, bario,
bio lijen, zabavljen, snen...
Onda smo profurali,
san se ostvario,
do ljubavi dogurali!

Sada je ponovo početak!
Zid je učinio svoje!
Nije mi osjećaj lak
kad u gradu piva redam,
kad gradom prođe neko dvoje,
kad ih sa ljubomorom gledam!

Ovaj početak je na kraju,
ovo je kraj početka!
Zaljubljeni uvijek maštaju,
mi smo to već iskusili!
Poput slike nekog pametnog pretka,
prepoznali se i sebe snili!

Jer znali smo za zid!
Jer nismo se svojom voljom rastali!
Mene je stid
što ne vidim put,
što izgledam mali
kao igračka bačena u kut!

I dalje te uočavam, razgovaramo...
Nekada, onako...
Onako tu i tamo...
Iako želimo
da večer svako
dijelimo!

Nismo na početku ponovo,
jer ne možemo dalje, zid čuva!
Ne možemo izboriti novo, stanje ovo
nemoćno je i kraj početka čini!
Oko tebe, u gradu mi se muva,
oprosti, molim te izvini!

Oprosti, izvini, opet se mučimo!
Ne, ne smijemo dalje je nemoguće!
Kako da se odučimo, odlučimo
da jedno drugom se zgadimo!
Da ne osjetimo da nešto nas vuče,
da s nekom novom vezom snove zasladimo!

Iza kraja početka je praznina,
kraj početka zaplet gasi!
Kraj početka je istina
koju su igračke prihvatile naivno,
jer znaju da ne može da se spasi
ono kad bilo im je divno!

Koliko puta smo bili žrtve dok smo furali,
žrtve sitnih nemoći što živciraju!
Koliko puta iznervirati smo se znali
zbog nemoći koju ne možemo izbjeći!
Nemoći, koje sada, na kraju,
su i presudile sreći!

"Kiša pada
ne smiješ van!
Ne smiješ do grada!
Stara brani!
Kišan dan!
Sam sam vani..."

"Tvoje kolegice i moji kolege se kače
i dosađuju kad želimo biti sami!
Ne znaju koliko nam minute znače,
ti krugovi što ih kazaljke čine!
Sat koji živcira kada nas omami
ljepota u parku tišine!"

"Glupi dosadni sati, nadoknade!
Ne smiješ popustiti u školi!
Tvoje obaveze mi se gade,
ali shvaćam da sam budala
i da ne smije da me boli
što Šana je za obaveze znala!"

"Na motoru ode guma!
Kasniš kući, do vraga!
Uvjeravam te da gluma
će pomoči, budi pribrana!
Laži joj! 'Maska' je snaga
koja je tvojoj majci strana!"

Uvijek vrijeme, minute,
uvijek pritisak!
Da li roditelji slute
zbog čega zakašnjenje!
Bila si jaka, i ja bijah jak!
Naša veza bila je poštenje!

I sada uvijek neko nas prekine
dok pričamo!
Pomalo me i brine
što toliko nas to peče!
Ostalo je to samo,
da li igračka u život skreće!

To ne smije, kazna je drastična!
Na kraju početka mora se ostati!
Doći do neke koja je slična
je utopija!
Vijek igračke se nadanjem vrati,
nadanje je ono što opija!

Koliko puta...
Beskonačno!
Nešto nas sputa...
Nešto nas udalji!
Na kraju početka je mračno,
ne pomažu ni iz prošlosti detalji!

Nemoć izluđuje i inače nervira!
"Damire idi do dućana!"
"Damir je lijen i uvijek me nasekira,
opet se jučer opio, opet se inati!
Ja perem za njim njegova govna usrana,
ne tražim da plati, ali bar ne mora povraćati!"

Te nemoći upijam,
ali nisu naše obostrane!
Za njih, kriv sam sam!
Kriva je okolina,
roditelji što me hrane
i žele drugačijeg sina!

Sve bih to primio drugačije
da nije tebe, onog zida
koji i ove nemoći u sebi krije,
koji doprinosi mrzovolji,
živce kida,
koji doprinosi zlovolji!

Dugo smo u njega glavama lupali!
Rušenju zida se ponadali!
Zaljubljeni, postupali
prema onome što nas štiti!
Postepeno, otpori su opadali,
zid nismo mogli uništiti!

"Staroj si priznala, nisam to znao!
Kao najveća budala pred CUO došao!
Pred CUO-m te čekao, tamo stao,
a onda je ona počela vikati!
Kod nje nisam prošao...
Nismo se morali taj dan slikati!"

"Tajni sastanci, netko nas vidi!
Pogled na sat!
Kući idi
jer stara će srati!
Izbiti će rat!
Na vrijeme se vrati!"

Nisi to mogla trpiti!
Nitko ne bi mogao!
Pokušali smo skrpiti
par svojih cigala!
Taj pokušaj nije pomogao!
Njihov zid je granit, za njih si mala!

Igračke ne ruše zidove,
njima se vlasnik zabavlja!
Igračke nemaju snove,
njih vlasnik sanja!
Igračka ne smije da se javlja,
nju vlasnik po želji proganja!

Ti si igračka roditelja i to je tako!
Ja sam igračka 'Šaninih dana'!
Oni su uništili bunjenje svako,
oni su odredili
da sa Šanom je uvijek situacija usrana!
Mene su u igračku pretvorili, sebi podredili!

Sve to vodi ka kraju, kraju jedne ideje,
kraju početka tvoje bitke za slobodu,
kraju početka ove dosadne epopeje,
kraju početka nemoći!
Mi - pacovi na već potonulom brodu!
Davimo se i nadamo da tonjenje će proći!

I pacovi su igračke, mi također!
Znamo da početak ima kraj i ništa iza!
Da do kraja početka kada se dođe
ne postoji nada u zaplet, u sredinu!
Da ova priča i iz daleka i izbliza
svoju istinu iznosi na površinu!

Površinu, nakon što smo se utopili!
Površinu koja je već opisana!
Danas u 'Sagi' dosta smo svi popili,
poneku cugu i u tvoju čast!
Ti si i danas rob stana;
piva ni danas nemaju slast!

Sve je to već opisano i ovaj krug
je zatvoren zbog situacije bezizlazne;
smijem ti biti drug!
To je sve - za igračke nemoći!
To je poput doživotne kazne
koja neće proći, ne nema pomoći!

Moja stara danas štrika
i štrikati će do sitnih sati,
onda će nastati vika
jer pijan ću kući dogegati,
ona će srati ono što nju pati,
unaprijed ću to znati, to me uvijek prati!

I ona je igračka nemoći! - Kao i tvoj gospodar!
One nisu krive što igračke ne mogu odbaciti,
shvatiti da smo dovoljno stari, da smo par
koji zajedno biti želi, da smo se zaljubili!
Prepatetično zvuči da i danas ću piti!
Prepatetično je spominjati koliko smo izgubili!

Ponavljam - Igračke nemoći stoje u vitrini!
Ponavljam - Igračke nemoći su plastične!
Vlasniče! Igračku iz vitrine slobodno skini
kada se zaželiš poigrati!
Sve igračke u jednom su slične;
Vlasnik u vitrinu uvijek ih vrati!

Ili ih odbaci! Ne! Nas vlasnici vole i čuvaju!
Oni će uvjereni u sebe i dalje gospodariti!
Igračke su nemoćne dok oni im kuvaju,
novce daju, dok igračke nemaju svoje obitelji!
Igračke ne smiju starjeti, ne smiju se ni kvariti!
Na kraju početka, igračke nemoći ne žive po želji!

"ŠANINI DANI XIII"; 'IGRAČKE NEMOĆI' dio 'B' - KRAJ
EPOPEJA "ŠANINI DANI"; 'IGRAČKE NEMOĆI' - KRAJ